

Başının ağrısı cihanın her tarafından hissedilen bir adam varmış, o benmişim.

Gece olup yatakla buluşunca ölümü hatırlıyorum, sık sık, ölümün *ertesini*. Nedendir bilinmez, her gece ölüp, her sabah diriliyorum.

Sebebine kendimi ağırdan satıp *günahlarımın ağırlığı* diyecek değilim, günah çok ama nefis daha fazlasını kaldıracak kadar arsız demek ki.

Daha çok geçmişin kelimelerini, bitmemiş konuşmaları, yapılamamış muhavereleri düşünüyorum. Ahiret yurdu sanki benim bitiremediğim meseleler içinmiş ve insanlarla sadece orada samimi konuşulabilecekmiş gibi.

Dedemden de dinlemeyi sevdiğim hikayelerin sonunu soracağım, babama ismimden başlayacağım ve hayallerini soracağım, sormadığım tüm soruları, kitaplarda okuduğum isimlere gidip, *bi zahmet, ey Sokrat, senin şu mavi ışık neye benziyordu?* diye soracağım, sonra terkettiklerime soracağım, ne hissetmişiniz diye ve beni terkedenlere, nereye gittiniz diye...

Ebedi yurdun *fantastik* gelmesinin sebebi bu belki, bitmemiş tüm işleri bitirmek, Allah'la olan hesabı bitirmek ve sonra *neyse halim söylesin hakim* deyip, temyizi olmayan yüce mahkemenin kararını beklemek. Cennet de, cehennem de soruların cevaplanmış hali olduğundan olsa gerek o kadar fantastik gelmiyor, sanırım sorular cevaplanmış ve mesele *mezuniyet partisine* kalmış gibi gördüğümünden. Zaten kendimi hesaba çektiğim her zaman *şu zavallıyı da yeniden toprak ediverin, ne cennet, ne cehennem* dediklerini düşünüyorum. Cevapları öğrendikten sonra sonsuzluk hayalim yok.

Bir zamanlar her hafta kendime yeni bir itikat uydururken, insanın yaşadığı anla, hesaba çekildiği anın aynı olduğuna dair de bir *teori* geliştirmiştım. İnsan hayatını yaşarken, bir yandan da hesaba çekiliyor ve hesabı da ömrü kadar sürüyordu. Sonradan bu konularda fazla düşünmenin insana bir şey katmadığını farkettim. İster televizyondan seyrederek gibi seyret, ister organların aleyhine şahitlik etsin, ister uzay-zaman yeniden birleşsin... Hesap vereceksem bunların ne önemi var?

Bunları yazınca biraz daha sakinleştim. Acaba bu kelimeler, içine sıkıntı doldurulmuş şişeler gibi İnternet'e bırakılınca, açanların hülyalarına sıkıntı mı veriyor?

Yoksa şişe benim de, bu kelimeler açılmış şişeden bulutlara yağmur olması için gönderdiğim buğular mı?

Yoksa ne şişe, ne ar, bende bir tek maymun mu var?